Diumenge 22 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 14,1.7-14): I s'esdevingué que, havent entrat en la casa d'un cap dels fariseus un dissabte a menjar, ells l'observaven.

I deia als invitats una paràbola -observant com elegien els primers seients-, dient-los: «Quan siguis invitat per algú a unes noces, no et posis en el primer lloc, no sigui que un de més honor que tu sigui invitat per ell, i venint aquell que us ha invitat a ell i a tu, et digui: "Cedeix el lloc a aquest", i aleshores hagis d'anar, avergonyit, a ocupar l'últim lloc. Sinó que, quan siguis invitat, ves i posa't en l'últim lloc, perquè quan vingui el qui et va invitar, et digui: "Amic, puja més amunt"; aleshores serà per a tu la glòria davant tots els comensals alhora. Perquè tot el qui s'exalça serà humiliat, i tot el qui s'humilia serà exalçat».

I deia al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no invitis els teus amics, ni els teus germans, ni els parents, ni els veïns rics, no sigui que tal vegada ells també et tornin a convidar i en rebis la recompensa. Sinó que, quan facis un convit, crida els pobres, esguerrats, coixos, cecs. I benaurat seràs, perquè no tenen amb què recompensar-te, i et serà recompensat en la resurrecció dels justos».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús observant com elegien els primers seients»

Mn. Enric PRAT i Jordana
(Sort, Lleida, Espanya)

Avui, Jesús ens dóna una lliçó magistral: no cerqueu el primer lloc: «Quan siguis invitat per algú a unes noces, no et posis en el primer lloc» (Lc 14,8). Jesucrist sap que ens agrada posar-nos en el primer lloc: als actes públics, a les tertúlies, a casa nostra, a taula... Ell coneix la nostra tendència a sobrevalorar-nos per vanitat, o encara, per orgull mal dissimulat. Anem en compte, però, amb els honors, ja que «el cor resta encadenat allà on troba la possibilitat de fruïció» (Sant Lleó el Gran).

¿Qui ens ha dit, en efecte, que no hi ha col·legues amb més mèrits o amb més categoria personal? No es tracta, doncs, del fet esporàdic, sinó de l'actitud assumida de tenir-nos pels més llestos, els més importants, els més carregats de mèrits, els qui tenim més raó; pretensió que suposa una visió estreta de nosaltres mateixos i del que ens envolta. De fet, Jesús ens convida a la pràctica de la humilitat perfecta, que consisteix a no judicar-nos ni judicar els altres, i a prendre consciència de la nostra insignificança individual en el concert global del cosmos i de la vida.

Llavors, el Senyor, ens proposa que, per precaució, elegim el darrer lloc, perquè, si bé desconeixem la realitat íntima dels altres, sabem prou que nosaltres som irrellevants en el gran espectacle de l'univers. Per tant, posar-nos al darrer lloc, és anar a la segura. No fos cas que el Senyor, que ens coneix a tots des de les nostres intimitats, ens hagués de dir: «'Cedeix el lloc a aquest', i aleshores hagis d'anar, avergonyit, a ocupar l'últim lloc» (Lc 14,9).

En la mateixa línia de pensament, el Mestre ens convida a posar-nos amb tota humilitat al costat dels preferits de Déu: pobres, invàlids, coixos i cecs, i a igualar-nos amb ells fins a trobar-nos bé enmig dels qui Déu estima amb especial tendresa, i a superar tota repugnància i vergonya de compartir amb ells taula i amistat.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Honor a Vós, el meu Senyor Jesucrist, que, amb tot el gloriós Cos ple de sang, vas ser condemnat a mort de creu, vas carregar sobre les teves sagrades espatlles la fusta, vas ser portat inhumanament al lloc del suplici» (Santa Brígida)

- «Crist va ocupar l'últim lloc en el món —la creu— i precisament amb aquesta humilitat radical ens ha redimit» (Benet XVI)

- «(...) L'enveja sovint ve de l'orgull; el batejat s'esforçarà a viure en la humilitat» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.540)